

1. FEJEZET

Székeink pontosan két méterre vannak egymástól, mindkettő szemben a hatalmas íróasztallal, mintha párterápián vennénk részt. Túl jól ismerem az érzést. A szobát eluralja a két nagy, 18. századi franciaablak, bennük páros látkép a londoni alkonyatról.

– Nem lehetne villanyt gyújtani? – kérdezi a férjem, mire Andrew Walker, a fiatal ügyvéd enyhe ingerültséggel néz fel a papírjaiból.

– Dehogynem – mondja –, elnézést. – Odahajol a háta mögötti kapcsolóhoz, és a két magas állólámpa sárga fénnnyel tölti el a szobát, a nagy ablakok elfeketülnek.

Megpillantom tükörképemet az ablaküvegben: összeszedett vagyok, ám túl merev, a térdem szorosan összezárva. Ki ez a nő?

Nem az, aki volt valaha. A szeme kék, mint régen, ám szomorúbb, ovális arca sápadt, beesett. Még mindig szóke, és elég csinos, igaz, mintha megfakult, elfonnyadt volna. Egy harminchárom éves nő, akiből rég kiveszett minden lányos vonás.

És hogy van öltözve?

Tavalyi divat szerinti farmer, tavalyi cipő. A lila kasmírpulóver egész csinos lenne, de viseltes, a túl sok mosástól

kibolyhosodott. Elfintorodom a tükörképetmől – jobban kellett volna felöltözöm. De miért is? Csak egy ügyvéddel jöttünk tárgyalni. És megváltoztatni az egész életünket.

Kintről beszűrődik a forgalom zaja, olyan, mint amikor valaki mélyen alszik melletted az ágyban, mégis nyugtalanul szedi a levegőt. Azon gondolkodom, vajon fog-e hiányozni a londoni forgalom, ez az állandó és megnyugtató fehér zaj, mint azok az elalvást segítő appok a telefonon, amelyek azt utánozzák, ahogy a magzat hallja az anya szívverését.

Az ikreim is biztos hallották ezt a zajt, amikor összeöleltek bennem. Emlékszem, amikor a második ultrahangon láttam őket, olyanok voltak, mint valami címertani szimbólumok, egymás tükörfordítottjai. A két egyszarvú.

Végrendelkező. Végrehajtó. Törvényes rész. Közjegyzői hitelesítés...

Andrew Walker úgy beszél hozzánk, mintha katedráról szólna, ő a professzor, aki nincs megelégedve a diákjaival.

Örökhagyó. Elhunyt. Örökös. Túlélő gyermekek.

Angus, a férjem türelmetlenül sóhajt, ismerem ezt az elnyomott sóhajt. Unatkozik, sőt biztos ingerült. Megértem én, de sajnálom az ügyvédet is. Nem lehet könnyű Walkernak egy dühös, ugrásra kész apával és egy még mindig gyászoló anyával, miközben egy bonyolult öröklési ügyet kell intéznie – embert próbáló feladat. Nyilván ezzel az óvatos, lassú, pontos beszédmóddal akar távolságot tartani, biztos így kezeli a nehéz ügyeket. Ez talán az orvosi szaknyelv jogászai megfelelője. *Kisgyermekkori peritonitishoz vezető duodenális hematómák, serosus avulsiók.*

– Ezt már mind megtárgyaltuk! – csattan fel Angus hirtelen.

Vajon ivott? Hangjában düh bujkál. Amióta *az* megtörtént, Angus mindig dühös. És sokat iszik. Ma azonban teljesen világosnak tűnik az elméje, nyilván józan.

– Tudja, szeretnénk, ha ez kész lenne még a klímaváltozás előtt.

– Mint ahogy már említettem, Mr. Moorcroft, Peter Kenwood szabadságon van. Ha gondolja, megvárhatjuk, míg visszajön...

– Nem – rázza a fejét Angus. – Azt akarjuk, hogy most csinálja meg.

– Akkor újra végig kell néznem az iratokat és a vonatkozó problémákat, csak a magam megnyugtatósára. És Peter... szóval...

Nézem őket. Az ügyvéd elhallgat, majd még óvatosabban szólal meg ismét.

– Mint tudja, Mr. Moorcroft, Peter a család régi barátjának tartja magát. Nem csupán jogi tanácsadó. Tisztában van a körülményekkel. Nagyon jól ismerte a néhai Mrs. Carnant, a maga nagyanyját, ezért megkért engem, még egyszer győződjek meg arról, hogy mindketten pontosan tudják, mire vállalkoznak.

– Tudjuk, mit csinálunk.

– A sziget, mint tudják, nem igazán lakható – mondja Andrew Walker kínosan feszengve, mintha ez valahogy a cég hibája lenne, és ő el akarná kerülni a pereskedést. – Attól tartok, a világítótorony őrének háza tönkrement, évek óta nem lakott benne senki. Fent van azonban a műemlékvé-

delmi listán, tehát nem bonthatják le és nem építhetnek másikat a helyére.

– Igen. Mindezzel tisztában vagyok. Kölyökkoromban rengeteget jártam arra. A sziklák közti kis tavakban játszottam.

– De valóban felmérte, mekkora kihívást jelent, Mr. Moorcroft? Ez óriási vállalkozás. Kérdéses, ugye, a megközelíthetőség, hiszen árapálysíkságról van szó, és hát igen nagy gondok vannak a vízvezetékekkel, a fűtéssel, és általában a villannyal. A végrendeletben viszont nem esik szó pénzről... nincs tehát...

– Maga aztán valóban mindenre felhívta a figyelmünket. Csönd. Walker rám néz, aztán Angusra.

– Úgy tudom, eladják a londoni házukat.

Angus előreszegett állal, elszántan néz vissza az ügyvédre.

– Elnézést, de annak mi köze bármihez is?

Az ügyvéd a fejét csóválja.

– Peter aggódik, mert... szóval, a közelmúltban történt veszteségükre tekintettel... egészen biztos akar lenni.

Angus rám néz, én bizonytalanul megvonom a vállam. Angus előrehajol.

– Na, jó. Igen. Eladjuk a házat Camdenben.

– És ebből elegendő összeg áll majd rendelkezésre, hogy felújítsák El... – Andrew Walker a homlokát ráncolja, mert nem tudja kiolvasni a szavakat. – Hogy is kell ejteni? Ell...

– Eilean Torran. Ez a skóciai gael neve. Mennydörgés-sziget. Torran-sziget.

– Ó, igen, természetesen. Torran-sziget. Szóval azt remélik, hogy a jelenlegi házuk eladásából származó összeg elég

lesz, hogy felújítsák a Torran-szigeti világítótorony őrének a házát?

Úgy érzem, mondanom kéne valamit. Nyilván meg kell szólalnom, hiszen mindent Angus csinál. Némaságom azonban megnyugtató, akár ha be lennék bábozódva a saját hallgatásomba. Mint mindig. Én ilyen vagyok, mindig csendes, sőt tartózkodó, és ez August évek óta elkeseríti. *Min gondolkodsz? Mondd el! Miért nekem kell mindig beszélnem?* És amikor ilyeneket mond, általában megvonom a vállam és elfordulok, mert épp elég sokatmondó az, ha nem mondok semmit.

És tessék, most is csöndben vagyok, és hallgatom a férjemet.

– Már két jelző is van a camdeni házon. Elvesztettem az állásomat, nehezen élünk. De igen, remélem, hogy valami kis pénzt azért látunk ebből.

– Vevőjük már van?

– Alig várja, hogy megírhasa a csekket. – Angus nyilván megpróbálja leplezni a dühét, de azért folytatja: – Nézze, a nagyanyám a végrendeletében rám és a bátyámra hagyta a szigetet. Így van?

– Természetesen.

– És a bátyám igen nagylelkűen azt mondja, ő lemond róla. Így van? Az anyámat egy otthonban ápolják. Nemde? Így aztán a sziget az enyém, a feleségemé és a lányomé. Így van?

A lányomé. Egyes számban.

– Valóban...

– Akkor hát ennyi. Érti? El akarunk költözni. Nagyon el akarunk költözni. És igen, a ház rossz állapotban van. Igen,

majdnem összedől. De megcsináljuk. Végére is – Angus hát-radól a székben –, átmentünk mi már rosszabb dolgokon is.

Alaposan szemügyre veszem a férjemet. Ha most látnám először, még mindig vonzónak találnám. Magas, jóképű pasi a harmincas éveiben, a háromnapos borosta is jól áll neki. Sötét szemű, férfias, erős.

Amikor először találkoztunk abban a nagy és zajos tapasbárban Covent Gardenben, akkor is volt egy kis borosta rajta, de tetszett nekem, hangsúlyozta az állát. Nem sok ilyen csinos pasit ismertem addig.

Egy nagy asztalnál ült a huszonéves barátaival és nevetett. Én a társasággal a szomszédos asztalnál ültem. Mi valamivel fiatalabbak voltunk, de éppen annyira jól szórakoztunk, mint a fiúk. Meglehetősen sok rioját ittunk.

Hát így történt. Az egyik fiú valami vicceset beszólt nekünk, és mi visszavágtunk. Akkor összekeveredtek az asztalok, helyet cseréltünk, nevetve és viccelődve lökdösődtünk, aztán bemutatkoztunk egymásnak, ő Zoe, ő meg Sacha, ő itt Alex, Imogen, Meredith...

Ő Angus Moorcroft, ő meg Sarah Milverton. Angus Skóciából való, huszonhat éves, Sarah félig angol, félig amerikai, huszonhárom esztendő. És most együtt vannak, míg meg nem halnak.

Kint egyre erősebb a csúcsforgalom zaja, felriadok az álmodozásból. Andrew Walker megkéri Angust, írjon alá még néhány papírt. Igen, ismerem ezt a procedúrát, az elmúlt év során rengeteg dokumentumot kellett aláírunk. A tragédia utáni papírmunka.

Angus az íróasztal fölé hajol, és odakanyarítja a nevét. A keze mintha túl nagy lenne a tollhoz. Elfordítom a fejem, és a sárgára festett falon függő képet bámulom: az Old London Bridge. Még szeretnék kicsit emlékezni, hogy ne kelljen figyelnem. Arra az első estére akarok gondolni, amikor Angusszal találkoztam.

Mindenre tisztán emlékszem. A zenétől – mexikói salsa – a közepes minőségű tapasig, az élénkvörös *patata bravára* meg az ecetes fehér spárgára. Azt is szinte látom magam előtt, ahogy a többiek mind sorra elszállingóznak – el kell érnem az utolsó metrót, ki kell aludnom magamat –, mintha megérezték volna, hogy mi egymásnak lettünk teremtvé, hogy ez több mint a szokásos péntek esti flört.

Milyen könnyen fordul az ember sorsa! Vajon milyen lenne most az életem, ha akkor egy másik asztalhoz ülünk, vagy egy másik helyre megyünk? De aznap éppen azt a helyet választottuk és azt az asztalt, és éjfélkor már csak én maradtam ott ezzel a magas sráccal, Angus Moorcrofttal. Azt mondta, építész. Azt is elmondta, hogy skót, és nőtlen. Aztán mesélt egy jó viccet, amiről először azt sem tudtam, hogy vicc, csak később jöttem rá. És ahogy nevettem, észrevettem, hogy alaposan megnéz magának.

Én is visszanéztem rá. Sötétbarna, szép színű szeme volt, hullámos, sűrű, nagyon fekete haja, a foga fehér, ajka piros, körben a sötét borostával. És tudtam a választ: *Igen*.

Két órával később elcsattant az első részeg csók a helyeslőn ránk pillantó Hold fényénél a Covent Garden piazza sarkán. Emlékszem az esős macskakövek csillogására, arra,

ahogy ott állunk összeölelkezve, emlékszem a hűvös éjszakai levegő édességére. Már akkor éjjel együtt aludtunk.

Nem egészen egy évre rá összeházasodtunk, és alig két éves házasságként megszülettek a lányikreink. És most már csak egyikük él.

Elönt a fájdalom, az öklömet a számhoz kell szorítanom, hogy leplezzem a reszketésemet. Mikor múlik ez el? Talán soha? Olyan, mint egy háborús sérülés, mint egy repeszszilánk az ember húsában, ami évekkel később ki akar szabadulni.

Lehet, hogy mondanom kéne valamit, csak azért, hogy elnyomjam a fájdalmat, hogy rendeződjenek a gondolataim. Már fél órája ülök itt némán, mint valami puritán háziaszony. Túlságosan gyakran hagyatkozom Angusra, hadd beszéljen ő, hadd nyújtsa azt, ami belőlem hiányzik. De most elég a hallgatásból.

– Ha rendbe tesszük a szigetet, egymilliót is megér majd.

Hirtelen mindketten felkapják a fejüket. Jé, ez a nő tud beszélni!

– Az a kilátás magában is megér egymilliót, a Sound of Sleat-szorosra, Knoydart felé.

Nagyon ügyelek, hogy jól ejtsem ki a neveket. Hiszen mindennek alaposan utánanéztem, a Google-ban kerestem meg a képeket és a történeteket is.

Andrew udvariasan elmosolyodik.

– Ó, járt már ott, Mrs. Moorcroft?

Érzem, elpirulok, de nem érdekel.

– Nem, de láttam képeket, olvastam könyveket. Ez Skócia egyik legnevezetesebb vidéke, nekünk pedig saját szigetünk lesz ott.

– Igen, valóban. Ámde...

– Volt egy ház az Ornsay nevű faluban, a szárazföldön, fél mérföldre a Torran-szigettől... – Ránézek a telefonomban tárolt bejegyzésre, bár jól emlékszem a tényekre. – Idén január 15-én hétszázötvenezerért kelt el. Négy hálósoba, szép kert, terasszal. Nagyon kellemes hely, bár nem túl nagy, de remek kilátás nyílik a tengerszorosra, és ez az, amit megfizetnek az emberek. *Hétszázötvenezeret ér.*

Angus rám néz, és bátorítón bólint, majd átveszi a szót.

– Így van. És ha rendbe hozzuk, csinálhatunk akár öt hálósobát is, elég nagy az a ház. Könnyen megérhet majd egymilliót is.

– Igen, Mr. Moorcroft, most alig ér ötvenezeret, de megvan benne a lehetőség.

Az ügyvéd mosolyog, de hamis a mosolya. Nagyon kíváncsi vagyok, vajon miért nem akarja, hogy a szigetre költözzünk? Mit tudhat? És mi a valódi köze Peter Kenwoodnak mindehhez? Talán ők akartak ajánlatot tenni? Ennek lenne értelme: Kenwood évek óta ismeri a Torran-szigetet, ismerte Angus nagynyját is, ő biztos a tudatában van a hely rejtett értékeinek.

Ezt tervezik hát? Ha igen, ugyancsak vonzó és egyszerű megoldás. Csak kivárták, amíg Angus nagynyja meghal, aztán rávetik magukat az unokákra, különösen a gyászoló házaspárra, akiket lesújtott a gyereük halála, és anyagilag sem állnak jól. Felajánlanak nekik százezret, kétszer annyit, mint kellene, kedvesek és együtt érzők, melegen, mégis szomorúan mosolyognak. *Biztos nagyon nehéz, de mi majd segítünk, levesszük a vállukról ezt a terhet.*

Onnantól már semmiség az egész. Egy busznyí lengyel építőmunkást elszállítani Skye-ba, beruházni kétszázezret, és egy év múlva kész.

Eladó 1,25 millió fontos irányáron ez a saját szigeten álló, gyönyörű birtok a híres Sound of Sleat-szorosnál...

Ez lenne a tervük? Andrew Walker rám néz, és hirtelen büntudatot érzek. Nyilván nagyon rosszhiszemű vagyok a Kenwood és Társai ügyvédi iroda iránt. De bármi legyen is az indítékuk, csak azért sem adom fel a szigetre költözés tervét, ez az én kiutam, menekülés a gyász elől, az emlékek elől... no meg az adósságok és kételyek elől is.

Túl sokat álmodoztam róla. Hajnali háromkor bámulom a villogó képeket a konyhában a laptopomon. Amikor Kirstie alszik a szobájában, Angust meg kiütötte a whisky. Ilyenkor nézem a kristálykéek szépséget, a Torran-sziget, azaz Eilean Torran, a Sound of Sleat. Szinte elvesztem a Belső-Hebridák mesés világában, ott vagyok azon a szépséges birtokon, a saját szigetünkön.

– Nos, hát, rendben. Csak még szükségem van néhány aláírásra – mondja Andrew Walker.

– És kész is vagyunk?

Jelentősegteljes csönd.

– Igen, kész.

Negyed órával később kilépünk Angusszal a sárgára festett falú irodából, végigmegyünk a vörösre festett folyosón, és kilépünk a párás októberi estébe. Bloomsburyben, a Bedford Square-en.

Angus hátizsákjában ott vannak az iratok. Minden kész. Más szemmel nézem a világot, a kedvem ennek megfelelően egyre jobb.

A Gower Streeten nagy piros buszok gurulnak, kétemeletnyi üres tekintet bámul kifelé.

Angus a karomra teszi a kezét.

– Jól csináltad.

– Mit?

– Hát, ahogy közbeszóltál. Jól volt időzítve. Már azt hittem, leütöm azt a pasast.

– Én is azt hittem – mondom, és egymásra nézünk, sokatmondón, szomorúan. – De végül is megcsináltuk, nem?

– Meg, drágám, és tökéletesen csináltuk – feleli Angus mosolyogva, és felhajtja a gallérját, mert esik. – De Sarah... Még egyszer utoljára meg kell kérdezniem... Egészen biztos vagy benne?

Grimaszolok, mire türelmetlenül hozzáteszi: – Tudom, tudom. Igen. De még mindig úgy véled, ez a legjobb, amit tehetünk? Igazán azt akarod, hogy... – széles mozdulattal rámutat az esőben a londoni taxik sárgán kígyózó lámpasorára –, igazán és csakugyan itt akarod hagyni azt az egészet? Feladni mindent? Skye annyira csendes.

– Aki Londont unja – mondom –, az esőt unja.

Angus elneveti magát, és odahajol hozzám. Barna szeme az enyémet keresi, talán az ajka is az enyémet. Gyengéden megsimogatom az állát, csókot adok a borostás arcára, és beszívom az illatát... nincs whiskyszaga. Angus-szaga van. Szappan és férfiasság. Tiszta, erős... az a férfi, akibe beleszerettem. Akit szeretek és mindig is szeretni fogok.

Talán ma szeretkezni is fogunk, először hosszú hetek óta. Talán túljutunk ezen. Egyáltalán valaha is túl tudunk jutni ezen?

Kéz a kézben megyünk végig az utcán, Angus szorosan fogja a kezemet. Az elmúlt évben nagyon sokszor fogta szótlanul, amikor az ágyban fekvé sítam éjszakánként. És fogta végig Lydia temetése alatt, az *Én vagyok a feltámadás és az élettől egészen a Legyél velünk mindörökkön örökkéig*.

Ámen.

– Metróval menjünk vagy busszal?

– Metróval – felelem. – Gyorsabb. El akarom mesélni Kirstie-nek a jó híreket.

– Remélem, ő is így fogja fel.

Ránézek Angusra. Nem.

Nem lehet most bizonytalankodni, mert ha megtorpanok és gondolkodni kezdek, előjönnek a rossz gondolatok, és örökké itt maradunk.

Gyorsan bököm ki a szavakat.

– Hát biztos így fogja fel, Angus, hogyan is másképp? Lesz saját világítótornyunk, jó, tiszta levegőnk, és ott lesznek az őzek meg a delfinek...

– Igen, de ne feledd, a legtöbb kép, amit láttál, nyáron készült. Amikor süt a nap. De nem mindig olyan. Télen sötét van.

– Hát akkor télen majd... hogy is mondják... begubózunk és védekezünk. Kalandos lesz.

Már majdnem a metrónál járunk. A lépcsőn csak úgy zúdul lefelé az utasok fekete áradata, a zuhatagot elnyeli a londoni földalatti. Hirtelen megfordulok, és a ködbe bur-

kolózott New Oxford Streetre nézek. Olvastam valahol, hogy Bloomsburyben az őszi ködök afféle szellemei vagy látható emlékei Bloomsbury középkori mocsarainak.

Rengeteget olvasok.

– Gyere.

Megfogom Angus kezét, összekulcsoljuk az ujjainkat, így megyünk le a metróba. Három megállót kell kibírnunk a csúcsforgalom idején szokásos tömegben, össze vagyunk préselve, aztán Mornington Crescentnél bezsúfolódunk a zörgő liftbe, és mire fölrünk, szinte már rohanunk.

– Hé – kiáltja Angus nevetve –, ez valamilyen olimpiai szám?

– El akarom mesélni a lányunknak!

Igen, nagyon szeretnék az életben maradt lányunknak valami jó hírt mondani, vidámat, reményteltit. Lydia, az iker-testvére ma tizenhárom hónapja halt meg – gyűlölöm, hogy még mindig olyan pontosan tudom a dátumot. Kirstie-nek rémséges éve volt, hiszen elvesztette ikertestvérét, a második lelkét. Tizenhárom hónapja él végtelen elszigeteltségben, de most talán ki tudom onnan szabadítani.

Friss levegő, hegyek, fjordok, és kilátás a vízen túl Knoy-darra.

Odaszaladok a nagy fehér ház ajtajához, a házhoz, amelyet sosem kellett volna megvennünk, amelynek fenntartására már nem telik.

Imogen ott áll az ajtóban. A házban gyerekebéd, frissen mosott ruha és gőzölgő kávé illata. Mindenütt világos van. Lehet, hogy hiányozni fog.

– Immy, köszönöm, hogy vigyáztál rá.

– Ó, semmiség. De mondd, minden simán ment?

– Igen, megvan, költözünk!

Imogen örömeiben összecsapja a kezét; az okos, barna hajú, elegáns barátnőm, aki egyetem óta kitart mellettem. Megölel, de én mosolyogva eltolom magamtól.

– Meg kell neki mondanom, ő még nem tud semmit.

Imogen elmosolyodik.

– A szobájában van, az *Egy ropi naplóját* olvassa.

Végigfutok a folyosón, fel a lépcsőn, és megállok az ajtónál, amelyen ott a felirat: EZ KIRSTIE SZOBÁJA, TESSÉK KOPOGNI, ügyetlenül kivágva csillogó papírból. Kopogok, ahogy felszólítottak.

Halk *mmm-mmm* a válasz, a lányomnál ez a tesséket jelenti.

Kinyitom az ajtót, és megpillantom a hétéves lányomat: törökülésben ül a földön az iskolai egyenruhájában, fekete nadrág, fehér póló, szeplős kis orrát szinte beledugja a könyvbe, az ártatlanság és a magány szobra lehetne. Szinte lüktet bennem a szomorú szeretet. Minden erőmmel azon vagyok, hogy jobb legyen az élete, hogy megint teljes ember legyen.

– Kirstie...

Nem válaszol. Olvas. Van, hogy ezt csinálja. Eljártssza, hogy nem akar beszélni.

– Kirstie, kicsikém...

Most felnéz a tőlem örökölt kék szemével, igaz, az övé még kékebb. Mint a Hebridák vize. Szőke haja szinte fehér.

– Anya...

– Valamit szeretnék neked elújságotlani, Kirstie. Jó hírem van, remek hír.

Leülök mellé a földre, körben a játékai, a pingvinek és Leó, az alvós leopárd, meg az Egykarú Baba, és mindent elmondok neki. Kapkodva beszélek, hogy elköltözünk egy új, egy különleges helyre, oda, ahol újra tudunk kezdeni mindent. Szép hely, tiszta, ragyogó – a mi saját szigetünk.

Míg beszélek, Kirstie végig engem néz, alig pislog. Meghallgatja, de nem szól semmit, mintha el lenne bűvölve, mintha az én hallgatásaimat adná most nekem vissza. Bólint, mintha mosolyogna is. Talán meg van lepve. A szobában csönd van, és én kifogytam a szavakból.

– Na, szóval – mondom –, mit gondolsz? Nem izgi, hogy a saját szigetünkre költözünk?

Alig észrevehetően bólint, majd becsukja a könyvét, és rám néz.

– Anya, miért szólítasz engem állandóan Kirstie-nek?

Némán nézem, szinte süvít a csönd.

– Mi van, édesem? – szólalok meg nagy sokára. – Mit mondtál?

– Hogy miért hívsz állandóan Kirstie-nek? Kirstie meghalt. *Kirstie* halt meg. Én Lydia vagyok.

2. FEJEZET

Rámeredek Kirstie-re, és megpróbálok mosolyogni, megpróbálok nem mutatni, mennyire aggódom.

Biztos a lappangó gyász próbál utat törni magának Kirstie fejlődő kis lelkében. Össze van zavarodva, ami nem ritka, ha valaki elveszíti az egyiptetíű ikertestvérét. Megszoktam, hogy a lányaim... hogy a lányom különleges.

Attól kezdve, hogy az anyám eljött hozzánk Devonból a legnagyobb tében Hollowaybe, a kis lakásunkba, attól a pillanattól fogva, hogy ránézett a kiságyban fekvő ikerlányokra, akik egymás ujját szopták, és a döbbenettől szédülten elmosolyodott, tudtam, hogy ikek anyjának lenni még sokkal nagyobb dolog, mint egyszerűen csak anyának lenni. Az ikek születésével, különösen, ha egyiptetíűek, hírességeknek adsz életet, olyanoknak, akik már a puszta létükkel is óriási hatást keltenek.

Kitűnnek a többiek közül.

A papám még becenevet is adott nekik, a Fagyos ikek, mert az év leghidegebb napján születtek, jeges kék volt a szemük és hófehér szőke a hajuk. Nekem kicsit szomorúnak tűnt ez a becenév, és soha nem használtam igazán, azt azonban nem tagadhattam, hogy bizonyos értelemben illett rájuk. Megfogta a megfoghatatlant.

Így aztán Kirstie-nek ez a döbbenetes kijelentése, hogy, *anya, én Lydia vagyok, Kirstie halt meg*, az ikerlét egy újabb példája lehet, az egyediségük újabb tünete. Mert ő Lydiát emlegeti, én viszont Kirstie-ért aggódom.

Miféle szörnyű téveszme kísérti a gondolatait, mi mondatja ki vele ezeket a rémes szavakat? *Anyu, én Lydia vagyok, Kirstie halt meg. Miért hívsz folyton Kirstie-nek?*

– Drágám – mondom tettetett nyugalommal –, nemso-kára aludni kell menni.

Rám néz azzal a nyugodt, közömbös kék szemével, ami éppen olyan, mint a testvéréé. Fönt hiányzik egy tejfoga, egy másik pedig, lent, kilazult. Ez teljesen új dolog, Lydia haláláig mindkét lánynak megvolt az összes foga, még ebben is hasonlítottak, hogy későn váltottak fogat.

– De ez a fejezet már csak három oldal – mondja a könyvét feltartva Kirstie. – Tudtad?

– Igazán?

– Igen, itt a vége, anyu.

– Rendben, akkor azt a három oldalt a fejezet végéig még elolvashatjuk. Olvasd te nekem hangosan, jó?

Bólint, és nekifog.

Nagyon sokat fejlődött az olvasása az elmúlt időben. Ami azt jelenti, hogy...

Elhessegetem a gondolatot.

A szobában csönd van, csak a kislány olvas. Angus, gondolom, lent van Imogennel a konyhában. Talán épp kinyitnak egy üveg bort, hogy megünnepeljék a híreket. De miért is ne? Tizenhárom hónap alatt volt éppen elég rossz nap, rossz hírekkel.

– Így töltöt-tem a nyári szünet leg-na-gyobb részét...

Átfogom a vállát, míg olvas, és belecsókolok a puha, szőke hajába. Közben valami kis éles tárgyat érzek magam alatt, belevág a combomba. Megpróbálom nem megzavarni Kirstie-t az olvasásban, és nem gondolni arra, amit mondott. Megnézem, mi az.

Egy kis játék, egy apró műanyag sárkány, a londoni állatkertben vettük. De Lydiának. Ő nagyon szerette a sárkányokat és a krokodilokat, az összes félelmetes hüllőt és szörnyet. Kirstie inkább az oroszlánokért, leopárdokért volt oda, a puha, bolyhos, emlős állatkákért. Ez volt az egyik dolog, amiben különböztek.

– Amikor ma iskolába mentem, mindenki furcsán viselkedett.

Nézegetem a műanyag sárkányt, forgatom a kezemben. Miért van ez itt a földön? Angusszal gondosan összecsomagoltuk Lydia minden játékát az után, hogy az történt. Nem bírtuk kidobni őket, az túlságosan végleges lett volna, túl primitív. Így aztán mindent, a játékokat és a ruhákat, mindent, ami csak az övé volt, felvittük a padlásra, lélekben eltemettük ide, a fejünk fölé.

Lydia imádta ezt a műanyag sárkányt. Emlékszem a dél-utánra, amikor vettük, emlékszem, ahogy Lydia végigugrált a Regent's Park Roadon, a levegőben lóbálta a kis sárkányt, és arról álmodozott, hogy ő lesz a saját élő kis sárkánya. Mindenkit megnevettetett. Az emlékektől előnt a szomorúság, észrevétlenül a farmerom zsebébe csúsztatom a sárkányt, és megpróbálok megnyugodni. Hallgatom Kirstie-t még pár

percig, míg vége nincs a fejezetnek. Vonakodva csukja be a könyvet, és rám néz, ártatlan, várakozásteli szemmel.

– Na, jól van, drágaságom, most már igazán ideje lefeküdni.

– De anya...

– Semmi de anya. Indulás, Kirstie.

Elhallgatok. Azóta, hogy azt mondta, amit, most először szólítom a nevén. Összevont szemöldökkel néz rám. Vajon megint kimondja azt a rettenetet?

Miért hívsz állandóan Kirstie-nek? Kirstie meghalt. Kirstie halt meg. Én Lydia vagyok.

A lányom megrázza a fejét, mintha valami alapvető hibát követtem volna el, majd így szól: – Na jó, megyünk aludni.

Megyünk? *Megyünk?* Mit ért ez alatt a többes szám alatt? Érzem, ahogy a csendes szorongás odakúszik mögém, de nem vagyok hajlandó átadni magam az aggodalomnak. Mégis... aggódom, de nincs rá okom.

Megyünk?

– Jól van, jó éjszakát, drágám.

Holnapra mindez elmúlik. Biztosan. Kirstie-nek ki kell magát aludnia, és amikor reggel felébred, vége lesz ennek a zavartságnak, elmúlik az álmaival együtt.

– Rendben, anyu. Egyedül is fel tudjuk venni a pizzamánkat.

Mosolygok, megpróbálok semleges hangon beszélni. Ha tudomásul veszem ezt a cserét, azzal csak rontok a dolgokon.

– Jól van, de sietnünk kell. Már tényleg késő van, és holnap iskola.

Kirstie ünnepélyesen bólint, rám néz.

Iskola.

Iskola.

Ezzel is csak a gond van.

Tudom, és fáj is nekem, meg büntudatot is érzek emiatt, hogy Kirstie nem nagyon kedveli az iskolát. Már nem. Akkor szerette, amikor a testvére is ugyanabba az osztályba járt. Minden csínyben benne voltak. Reggelente bekötöttem a kocsim hátsó ülésére őket az egyszínű formaruhájukban, és miközben végighajtottam a Kentish Town Roadon a St. Luke's kapujáig, a tükörből figyeltem őket. Sutyorogtak, emberekre mutogattak az ablakon keresztül, és hatalmasakat kacagtak azokon a vicceken, amelyeket csak ők érthettek, az ikervicceken, amelyeket sosem fogtam fel igazán.

Ilyenkor minden reggel, minden áldott reggel elöntött a büszkeség és a szeretet, de néha meg is döbbsentem, menyire egymásnak valók. A saját ikernyelvüket beszélük.

Kicsit persze úgy éreztem, engem kizártak, én nem vagyok annyira fontos, mint ők egymásnak, ők, akik életük minden pillanatát egymással töltik. Imádtam őket, valahogy felnéztem rájuk.

És most mindez oda: Kirstie most egyedül jár iskolába, teljes csöndben. Ül a hátsó ülésen, és nem szól egy szót sem, mintegy transzban nézi a megszorodott világot. Vannak barátai az iskolában, de nem helyettesítik Lydiát. Soha senki és semmi még csak meg sem közelítheti Lydiát. Lehet, ez is egy újabb jó ok arra, hogy itt hagyjuk Londont, új iskola, új barátok, játszótér, ahol nem kísért majd a kacarászó és grimaszoló testvére szelleme.

– Mostál fogat?

- Immy megmosta nekem tea után.
- Jó, akkor ugrás az ágyba. Betakargassalak?
- Nem... hmmm, igen, takargass be.

Már nem beszél többes számban. Elmúlt volna ez a bu-tácska, de mégis zavaró szokás? Bebújik az ágyba, leteszi a fejét a párnára, ilyenkor egészen kicsinek látszik. Mintha megint pár éves lenne csak.

A szeme megrebben, magához öleli Leót, én pedig ellen-örzöm az éjjeli lámpát.

Éppen úgy, mint hat éven át minden este.

Az ikrek mindig is rettenetesen féltek a teljes sötétségtől, annyira, hogy síkítottak. Egy év alatt lassan rájöttünk, miért: mert nem látják egymást. Ezért aztán Angusszal nagyon ügyeltünk arra, hogy mindig égjen valami fény a szobájuk-ban. Amikor már külön szobában aludtak, akkor is kérték a lámpát, mintha a falon át is látnák egymást, ha van elég fény.

Persze kíváncsi vagyok, vajon idővel elmúlik-e ez, most, hogy az egyikük örökre elment, és nem látható többé. Egye-lőre azonban még tart a fóbia, mint egy betegség, ami nem múlt el, noha itt lenne az ideje.

Az éjjeli lámpa rendben van.

Lerakom az asztalkára, és már indulok kifelé, amikor Kirstie-nek kipattan a szeme, és vádlón néz rám. Vagy dühö-sen? Nem, nem dühösen, nyugtalanul inkább.

– Mi az? – kérdem. – Mi van, aranyom? Aludnod kéne már.

– De anya...

– Mi van?

– Beany...

A kutyánk, a család spánielje, Beany. Kirstie imádja.

– Ő is jön velünk Skóciába?

– Jaj, drágám, ne butáskodj! Hát persze hogy jön! – mondom. – Csak nem hagyjuk itt? Jön természetesen.

Kirstie bólint, látszik, megnyugodott. Aztán lehunyja a szemét és szorosan átöleli Leót. Nem tudom megállni, hogy ne adjak neki még egy puszit. Most sokkal többet csinálom ezt, sokkal gyakrabban, mint eddig. Angus volt kettőnk közül, aki többet ölegette, csókolgatta őket, én voltam a szervező, a gyakorlatias anya. Úgy mutattam ki szeretetemet, hogy etettem és ruháztam őket. Most azonban olyan hévvel csókolgatom a megmaradt lányomat, mintha valami babonás szertartás lenne, hogy levegyem róla a további rontást.

Olyan a szeplős, fehér arca, mint a tej fölén a fahéjpor. Ahogy csókolom, beszívom az illatát, fogkrém, és talán az a főtt kukorica is, amit vacsorára kapott. Kirstie-szaga van. Ez azonban egyben azt is jelenti, hogy Lydia-illata van. Mindig ugyanolyan volt, bármit csináltak is, az illatuk ugyanolyan volt.

A harmadik csókkal azt jelzem, hogy biztonságban van. Jó éjt, suttogom, majd óvatosan elindulok kifelé, de ahogy halkan becsukom az ajtót, megint jön egy zavaró gondolat: a kutya.

Beany.

Mi lehet az? Tudom, valami a kutyával kapcsolatban aggaszt, de nem tudom pontosan, mi az, és miért.

Ott állok a lépcsőfordulóban, erősen koncentrálok.

Három éve vettük Beanyt, az izgága spánielt. Akkor telt rá először, hogy törzskönyvezett kutyát vásároljunk.

Angus ötlete volt egy olyan kutya, ami illik az első rendes kertünkhöz, ami passzol a Regent's Park-i környékhez is. Sawney Beannek hívtuk a skót kannibál után, mert mindent megevett, különösen a széklábakat szerette. Angus és az ikrek is imádták Beanyt, nekem meg nagyon tetszett, ahogy együtt játszanak. Már maga a látvány is elbűvölt: két teljesen egyforma szőke kislány, ahogy Mária királyné rózsakertjében kergetőzik egy boldog, ugrándozó, mahagónibarna spániellel.

Még a turisták is megálltak és lefotózták a jelenetet. Olyan voltam, mint valami híresség. *Tudod, neki vannak azok az aranyos ikrei és az a helyes kutyája.*

Nekidőlök a falnak, lehunyom a szemem, hogy világosabban tudjak gondolkodni. Lentről, a konyhából távoli zajok szűrődnek fel, evőeszköz csörgése, vagy talán valaki egy dugóhúzót rakott vissza a fiókba.

Mi az a valami Beanyvel kapcsolatban, ami nincs rendben? Valami zavaros gondolat, ami a kutyához kapcsolódik... de nem tudok rájönni, mi az, a sok fájdalmas emlék kavargásában nem látom világosan.

Lent valaki becsapja az ajtót. A zaj megtöri a különös pillanatot.

– Sarah Moorcroft – mondom félhangosan, és kinyitom a szememet. – Szedd össze magad.

Le kell mennem beszélgetni Immyvel, inni egy pohár bort és aztán lefeküdni aludni. Holnap Kirstie – igen, *Kirstie* – iskolába megy a piros hátitáskájával, fekete gyapjúpulóver-

ben. Abban, amelynek hátul a címkéjére az van írva: *Kirstie Moorcroft*.

A konyhában Imogen ott ül a pultnál, be van csípve és mosolyog, a vörösbör halvány színe megfesti fehér fogait.

– Angus, azt hiszem, leszaladt.

– Igen?

– Aha. Kisebbfajta pánikrohamot kapott, hogy elég lesz-e a pia. Már csak – mondja, és a hűtő melletti bortartóra néz – hat üveg van, elment hát a Sainsburybe, hogy feltankoljon. Beanyt is magával vitte.

Udvariasan elnevetem magam, és odahúzok egy széket.

– Igen, ez jellemző rá.

Kiöntök magamnak egy fél pohár vörösbort a pulton levő kinyitott üvegből, és megnézem a címkéjét. Olcsó chilei merlot. Valaha Barossa-völgyi shirazt ittunk. De nem érdekel.

Imogen elgondolkodik, majd megszólal: – Angus még mindig... kicsit sokat iszik, nem?

– Nagyon finoman fejezted ki magad, Immy. „Kicsit sokat.” Elvesztette az állását, mert annyira berúgott, hogy megütötte a főnökét, sőt leütötte.

– Jaj, sajnálom – mondja bólogatva Imogen. – Igen, túl finoman fejezem ki magam, bocs. Tudod, a munkámmal jár – teszi hozzá mosolyogva. – De a főnöke egy marha, nem?

– Igen, undorító egy pasas, de hát akkor sem valami jó dolog, nem? Betörni London leghíresebb építészének az orrát...

– Hű... hát nem – mondja halvány mosollyal. – Bár, tudod, annyira azért nem rossz. Úgy értem, legalább ütni

tud... mint egy férfi. Emlékszel arra az ír krapekra, akivel tavaly jártam? Jégersót hordott.

Rám kacsint, én meg egy félmosolyt erőltetek az arcomra.

Imogen is újságíró, mint én, bár ő sokkal sikeresebb nálam. Egy női pletykalap főszerkesztő-helyettese, és a lap csodáival határos módon növelni tudja a példányszámát, én pedig mint szabadúszó keresek néha valamicskét. Emiatt akár féltékeny is lehetnék rá, de a barátságunk megmaradt, mert kiegyenlítettem azzal, hogy én meg férjhez mentem és gyerekeim születtek. Imogen szingli és gyermektelen. Néha beleképzeljük magunkat a másik életébe.

Kezemből a borospohárral hátradőlök, és megpróbálok kikapcsolni.

– Valójában már nem iszik annyit, mint korábban.

– Az jó.

– De már akkor is késő. Mármint a karrierjének a Kimberlynél vége.

Imogen együtt érzően bólogat, és közben iszik. Én is belekortyolok a boromba, és sóhajtok, mintha azt mondanám: hát-mit-lehet-tenni. Körülnézek a nagy és csillogó camdeni konyhánkban, bámulom a csupa fényes acél és gránit konyhapultot, a fekete kávéfőzőt az arany kapszulákkal. Mintha azt üvölné minden: ilyen egy tehetős, középosztálybeli házaspár konyhája.

És az egész egy nagy hazugság.

Igen, valaha tehetős, középosztálybeli házaspár voltunk, egy ideig, miután August három év alatt háromszor előléptették. Egy jó ideig minden ígéretesnek tűnt: Angus a cég társtulajdonosi státuszának várományosa volt, csinos fize-

téssel, én meg nagyon is örültem, hogy ő a családfenntartó, mert így lehettem félállásban újságíró, és közben rendszeren el tudtam látni a gyerekeket. Elvihettem őket az iskolába, egészséges, főtt ételt tudtam nekik adni reggel, és amíg az ikrek az egyik iPadünkkel játszottak, még bazsalikompestztőt is csinálhattam nekik. Öt éven át mi voltunk a szinte tökéletes camdeni család.

És akkor Lydia meghalt, kiesett a szüleim devoni házának erkélyéről, és Angus teljesen magába zuhant. Apró darabjaira esett szét eszelős fájdalmában. Kínját még az esténként megivott üveg whisky sem csillapította. Pedig minden áldott este próbálkozott.

A cégnél türelmesek voltak vele, sőt néhány hét szabadságot is adtak neki, de ez nem volt elég. Irányíthatatlanná vált, túl korán visszament dolgozni, és folyamatosan vitázott, majd mindenkiel összeveszett. Egy órával azelőtt mondott fel, hogy kirúgták volna, tíz órával az után, hogy kezét emelt a főnökére. És azóta nem dolgozott, kivéve néhány alkalmi munkát, amit az együtt érző barátai szereztek neki.

– A fene egye meg, Imogen – mondom neki –, legalább elköltözzünk. Végre.

– Igen – vigyorodik el. – Egy barlangba, Shetlanden?

Ugratni akar, de nem bánom. A baleset előtt állandóan vicceltünk egymással.

A kapcsolatunk kicsit megbillent, de mindketten próbálkozunk, hogy helyreálljon. A többi barátommal Lydia halála után teljesen megszűnt minden kontaktus, a legtöbben nem tudták, mit mondjanak, így aztán semmit sem mondtak.

Imogen ezzel szemben megpróbálja élesztgetni a régi barátságunk parazsát.

– Torran-sziget, nem emlékszel? Az elmúlt hónapban valahányszor csak eljöttél, mutattam fotókat róla.

– Aha, igen, Torran! A híres otthon. De mesélj még róla, szeretem hallgatni.

– Nagyszerű lesz, Immy, már ha nem fagyunk meg. Nyulak vannak, vidrák és fókák...

– Fantasztikus! Imádom a fókákat.

– Tényleg?

– Ja, különösen a piciket. Összeszedsz nekem egy bundára valót majd?

Őszintén elnevetem magam, de kis büntudattal. Mindkettőnknek jó a humorérzéke, de az övé kicsit gonoszabb. Imogen folytatja.

– Szóval itt van ez a Torran. De figyelj csak, még mindig nem jártál ott?

– Nem.

– Sarah, hogy vagy képes olyan helyre költözni, amit még csak nem is láttál?

Nem szólok semmit.

Kiiszom a pohár merlot-t, és töltök még.

– Mondtam már. *Nem akarom* látni.

Újabb csönd.

– Hogy mi?

– Immy, nem akarom a valóságban látni, mert... mert mi van, ha nem tetszik? – Tágra nyílt, zöld szemével rám bámul. – Hm? Akkor mi van? Akkor az azt jelenti, hogy

elakadtam, Imogen. Megfeneklettem, és itt maradok az emlékekkel, az anyagi gondokkal, mindennel. Különben sincs pénzünk, és el kéne költöznünk valami vacak kis lakásba, olyanba, mint amiből elindultunk... és akkor mi van? El kellene mennem dolgozni, Angus pedig megbolondulna, meg hát... érted... ki kell mozdulnom, mindkettőnknek ki kell innen mozdulnia, és ez a menekülési útvonal. A fotókon ráadásul annyira szép. Gyönyörű. Olyan, mint egy álom, de nem érdekel. Álmodni akarok. Most éppen ez az, amire vágyom. Mert a valóság *egy jó ideje már kurva szar*.

Csend van a konyhában. Imogen felemeli a poharát, finoman koccint velem, és így szól: – Drágám. Nagyon jó lesz. Csak arról van szó, hogy hiányozni fogsz.

Pillantásunk találkozik, és akkor Angus belép a konyhába, kabátja pöttyös az őszi esőcseppektől. Narancsszínű műanyag szatyrokban bort hoz, és pórázon vezeti az átázott kutyát is. Óvatosan leteszi a földre a szatyrokat és elengedi Beanyt.

– Na, eredj!

A spániel megrázza magát, és a farkát csóválva egyenesen a vesszőkosarához megy. Én közben kiveszem a borosüvegeket és felrakom őket a konyhapultra, ott sorakoznak, mint egy kis létszámú, de ütőképes sereg.

– Hát ennek ki kell tartania egy óra hosszát – mondja Imogen a borosüvegekre.

Angus megfogja az egyiket és kinyitja.

– Jaj, a Sainsburyben egymást tapossák az emberek. Egy csöppet sem fognak hiányozni a camdeni junkie-k a limonádéjukkal.

– Na, várj csak, amíg nem háromszáz mérföldre leszel a legközelebbi szarvasgombaolajtól.

Angus felkacag – jóféle nevetés, természetes. Akkor nevette így, még mielőtt az történt. Végre én is megnyugszom, bár az eszembe jut, hogy meg akarom kérdezni tőle azt a kis műanyag játékot, a sárkányt. Hogy került az Kirstie szobájába? Az a játék Lydiáé volt, és biztos vagyok benne, hogy bedobozoltuk és eltettük.

De minek rontsam el ezt a ritka és kellemes estét a kérdezősködéssel? Várhat a kérdésem még egy napot. Vagy akár egyáltalán meg se kérdezem.

Újra töltünk, beszélgetünk és konyhai pikniket rögtönzünk: nagy ciabattaszeleteket olívaolajba mártogatunk és olcsó vastagkolbászt eszünk hozzá. Több mint egy óra hosszát cseverészünk, megelégedetten, jó hangulatban, mint három régi barátához illik. Angus elmeséli, hogyan mondott le a részeről a most Kaliforniában élő bátyja.

– David egy raklap pénzt keres a Szilícium-völgyben, nem hiányzik neki a pénz, sem a papírmunka. És tudja, hogy nekünk nagyon is kell – mondja és lenyeli a kolbászt.

– Én csak azt nem értem, Gus – szól közbe Imogen –, hogyan lehetett a nagymamádé ez a sziget? Úgy értem – mondja egy olajbogyót rágcsálva –, szóval ne sértődj meg, de azt hittem, hogy az apád rabszolga volt, és ti a mamáddal a kinti árnyékszékekben laktatok. És akkor előkerül ez a nagymama a szigetével.

Angus felkacag.

– Ez a nagyí az anyám anyja, Skye-ból. Egyszerű gazdálkodók voltak, a bérlőknél eggyel magasabb rangban. De volt egy kis birtokuk, ahhoz tartozott a sziget is.

– Jó, értem...

– Ez nem ritkaság arrafelé. A Hebridákon ezernyi kis sziget van, és ötven évvel ezelőtt egy kis moszattal benőtt sziget Ornsay mellett úgy háromezret ért, és egyszerűen nem adták el. Aztán, amikor az anyám leköltözött oda Glasgow-ból, és utánament a nagyí is, Torran afféle nyaraló lett nekem meg a bátyámnak.

Angus hoz még olajbogyót, így én fejezem be a történetet helyette: Angus mamája és papája Glasgow-ban találkoztak. A mama tanítónő volt, a papa pedig a kikötőben dolgozott.

– Ő... ugye... vízbe fúlt?

– Igen, baleset volt, tragikus baleset.

Angus közben visszajön, és közbeszól: – Nagy piás volt az öreg, és verte a feleségét. Nem hiszem, hogy a tragikus szó illik ide.

Mindnyájan a konyhapulton álló három megmaradt üveget nézzük.

– De hát mégis – szólal meg Imogen –, hogy jön a képbe a világítótorony és a ház? Hogy került oda, ha a családod szegény volt?

– Skóciában a világítótornyokat az Északi Világítótorony Testület tartja fenn. A múlt században, ha újat kellett építeniük, a föld tulajdonosának bérleti díjat ajánlottak fel. Így volt ez a Torran-szigeten is. Ám a 60-as években automatizálták a világítótornyot, a ház kiürült, és visszakerült a családomhoz.

– Mint egy főnyeremény – mondja Imogen.

– Visszatekintve – vágja rá Angus –, igen. Van egy nagy, jól megépített házunk. Ingyen.

– Anya... – szólal meg ekkor egy hang fentről.

Kirstie az. Felébredt, és a lépcsőfordulóról kiabál le. Ez elég gyakran előfordul, mégis, különösen, ha váratlanul halom meg a hangját, hirtelen belesajdul a szívem. Mert úgy hangzik, mintha Lydia szólna.

Szeretném, ha elmúlnának ezek a fojtogató érzések.

– *Anyaaaaa...*

Angusszal lemondóan egymásra nézünk, mindketten azt számolgatjuk, mikor is volt ilyen utoljára. Mint amikor a két szülő azon vitázik, ki eteti meg az újszülöttet hajnali háromkor.

– Megyek – mondom –, én vagyok a soros.

És valóban, utoljára pár napja, az egyik lidérces álmából ébredt, és akkor Angus ment fel, hogy megvigasztalja.

Leteszem a borospoharat, és elindulok az emeletre. Beany buzgón baktat a nyomomban, mintha nyulászni mennénk, és ahogy a farkát csóválja, az nekiverődik az asztal lábának.

Kirstie mezítláb áll a lépcső tetején. Maga a gondterhelt ártatlanság, nagy kék szemével, ahogy Leót szorítja a gombos pizsamájához.

– Már megint jött, anyu. Az az álom.

– Ugyan már, kicsikém. Csak egy rossz álom.

A karomba veszem, már nagyon nehéz, és visszaviszem a szobájába. Úgy tűnik, nincs nagyon oda, de jó lenne, ha elmúlnának ezek a visszatérő rémálmok. Ahogy megigazítom a takaróját, már félig csukva a szeme, bár még beszél.

– Fehér volt... anya, minden fehér volt körülöttem, egy szobában voltam és az emberek néztek rám.

– Psszt.

– Minden fehér volt és én féltem, és nem tudtam megmozdulni, és akkor... akkor...

Megsimogatom a kicsit meleg, sima homlokát, a szemhéja lassan lecsukódik, ám amikor valami nyöszörgés hallatszik mögülem, Kirstie megmoccan.

A kutya bejött utánam a hálósobába.

Kirstie kérően néz rám.

– Itt maradhat Beany, anya? Itt aludhat ma éjjel a szobámban?

Ezt általában nem szoktam megengedni, de ma este le akarok menni és meginni még egy pohárral Immy és Angus társaságában.

– Rendben, Sawney Bean most az egyszer maradhat.

– Beany! – kiált fel Kirstie, felül, és megvakargatja a kutya fülét.

Szigorúan nézek a lányomra.

– Na, és mit mondasz?

– Köszönöm, anya.

– Jól van, és most aludj, holnap iskola.

Nem többes számban hivatkozott magára, és nem nevezte magát Lydiának sem. Nagy kő esett le a szívemről. Amikor látom, hogy leteszi a fejét a párnára, elindulok kifelé.

Közben ránézek a kutyára, aki ott fekszik Kirstie ágya mellett, a fejét letette, aludni készül.

És visszatér a rettegés, mert rájöttem, mi aggasztott. A kutya. Megváltozott a viselkedése.

Az óta a nap óta, hogy hazahoztuk az izgalomtól remegő ikreinkhez, Beany különbséget tett a két lány között. Lehet, hogy a lányaim egyformák voltak, de Beany nem egyformán viselkedett velük.

Kirstie-vel, az izgő-mozgó, élénk, pajkos kislánnyal, a megmaradttal, azzal, aki most itt fekszik az ágyában, a kutyája is úgy viselkedik, ráugrik, amikor hazajön az iskolából, kergeti a folyosón, míg a lányunk vidáman sikongat.

Lydiával, a nyugodtabbal, a finomabb lelkűvel, azzal, aki órákon át képes volt olvasni mellettem, azzal, aki tavaly halálra zúzta magát, a spániel mindig óvatosan viselkedett, mintha érezte volna, hogy sebezhetőbb személyiség. Odament hozzá és megszaglászta, a mancsát kedvesen az ölébe tette.

Sawney Bean szeretett Lydia szobájában aludni, hacsak tehette. Bár rendszerint kikergettük, de ha néha beszökött, és ugyanúgy feküdt le az ágya mellé, a fejét lesunyva, mint most Kirstie ágya mellé.

Ránézek a kezemre: remeg. A szorongás úgy szúr, mint ezernyi tű.

Mert Beany már nem olyan ugrálós Kirstie-vel, hanem pontosan úgy viselkedik, mint annak idején Lydiával.

Finoman, óvatosan, bújósan.

Rám tör a kérdés: mikor változott meg a kutya viselkedése? Rögtön Lydia halála után? Vagy később?

Akárhogy is erőltetem az agyamat, nem tudok visszaemlékezni. Az elmúlt év során minden összerosódott a bánattól és a gyásztól, és annyi minden megváltozott, hogy nem figyeltem a kutyára. De akkor mi történt? Lehet, hogy a kutya is gyászol? Képes erre egy állat? Vagy valami más, valami

rosszabb? Ezt meg kell vizsgálnom, nem hagyhatom eny-nyiben. Gyorsan kilépek Kirstie szobájából, égve hagyom neki a biztonságot jelentő éjjeli lámpát, majd átmegyek a pár méterre levő másik szobába, Lydiáéba.

Irodává alakítottuk át, sikertelenül ugyan, de megpróbáltuk munkával kitörölni az emlékeket. A falakon könyvespolcok, jobbra az én könyveimmel. Legalább fél polc ikrekről szóló könyvem is van.

Amikor várandós voltam velük, mindent elolvastam, amit csak tudtam a témáról. Én így dolgozok fel mindent: olvasok. A koraszülött ikrekről, az ikrek egyéniségéről, megkülönböztetésükről, arról, hogy az ikrek sokkal közelebb állnak egymáshoz genetikailag, mint bármelyik szülőhöz, vagy akár a gyerekeikhez.

És biztos vagyok benne, hogy olvastam valamit az ikrek és a kutya viszonyáról is.

Átnézem a polcokat. Ez lehet az? Nem. Talán ebben volt?

Végül leveszem a *Többes szülések – gyakorlati kézikönyv* címűt, és a mutatóhoz lapozok.

Kutyák, 187. oldal.

És itt is van, amire emlékeztem.

Az egypetéjű ikreket még kamaszkorukban is nehéz megkülönböztetni egymástól, néha a saját szüleik sem tudják, melyik kicsoda. Különös, de a kutyáknak nincsenek ilyen nehézségeik. A kutyának kiváló a szaglása – egy házi kedvenc pusztán a szag után néhány hét alatt különbséget tud tenni az ikrek közt.

Könyvvél a kezemben bámulok a szoba sötétjébe, és raskogatom össze a bizonyítékot.

Az elmúlt évben Kirstie személyisége megváltozott, nyugodtabb lett, félénkebb, tartózkodóbb. Olyan, mint Lydia volt. Mostanáig mindezt a gyásznak tudtam be, hiszen ebben az évben mindnyájan megváltoztunk.

De mi van, ha szörnyűségeset tévedtem? Ha elkövettem ezt az iszonyatos hibát? Hogyan bizonyosodom meg? Mit tehetünk? És mit fog ez valamennyiünkön változtatni? Egy dolgot biztosan tudok: nem beszélhetek erről a férjemnek, aki teljesen össze van törve. Senkinek sem beszélhetek erről. Nincs értelme ledobni ezt a bombát, amíg nem vagyok biztos a dolgomban. De hogyan tudok bármit is bebizonyítani?

Kiszárad a szám, remegek, kimegyek a lépcsőhöz. Nézem az ákombákom kivágott papírbetűket a szoba ajtaján.

EZ KIRSTIE SZOBÁJA.